

Villy Søvndal gav udtryk for, nemlig fællesskabet. Vi prøver jo at tilslutte, at beboeren som enkeltindivid får en tilknytning til områdets identitet og dermed også bliver et aktivt medlem af fællesskabet og ikke bare forholder sig som lejer. Jeg tror nok, det er nogle af de ting, der i hvert fald kan være fælles fodslag om inden for de enkelte partier.

Så vil jeg gerne sige til hr. Jørgen Estrup, at jeg synes, eksemplerne med Nørrebro og Vesterbro var illustrative, for de viser den udvikling, vi har været igennem. På det ene tidspunkt gjorde vi sådan og sådan, og på Vesterbro bevarede vi – som fru Kirsten Jacobsen og andre var inde på – ud over en grænse, vi måske ikke ville have accepteret tidligere. Men det betyder jo ikke, at vi ikke skal lære af erfaringerne. Jeg mener, man gik for vidt på Nørrebro, og i dag står vi – undskyld jeg siger det – nok i den situation, at vi bevarer for bevaringens egen skyld.

Jeg vil gerne se et ordentligt nybyggeri, og det skal ikke være et spørgsmål om, at det skal koste lidt mere eller lidt mindre. Spørgsmålet er, om man ved at lave et ordentligt nybyggeri får mere for de penge, man bruger til byfornyelse, og her må man også tage diskussionen op med beboerne, så de bliver medansvarlige for udviklingen og også kan tage stilling til tingene. Men det betyder ikke, at der skal køre en bulldozer over det hele, overhovedet ikke.

Jeg har heller ikke diskuteret rammebeløb, som nogle har gjort. Det kan man godt bruge som udgangspunkt for en diskussion om de økonomiske omkostninger, men det er nu sådan med byfornyelse, at det er i de enkelte sager, man skal tage stilling: Hvordan ser det ud her, og hvordan ser det ud der i forhold til den helhed, der skal være i karreen, også med bevarelser af lejlighederne?

Der er altså nogle ting, som vi i alle tilfælde kommer til at forholde os til og give nogle fornuftige instrumenter, så vi kan få et nybyggeri på de samme betingelser, man har i dag inden for byfornyelsesområdet med hensyn til bevarelser, og dermed skabe de muligheder, der ikke findes i dag. Men det har helt klart også noget at gøre med den vedligeholdelsespligt, som følger med. Det kan ikke være rimeligt, at vi fra samfundets side skal sætte mange milliarder kroner ind hvert år for blot at konstatere nogle år efter, at ejendommen er forfaldet igen. Det er ikke en rimelig betragtning, hverken økonomisk eller for den sags skyld ud fra hverken lejers eller

udlejers synspunkt, så det skal der også tages fat på. Og endelig er der spørgsmålet, som hr. Jørgen Estrup også var inde på, om de brede betragtninger. Jamen det er jo de brede betragtninger, som er forudsætningerne her.

Flere talere har været inde på det økonomiske, som det vel i og for sig er rimeligt at tage stilling til nu eller i hvert fald oplyse noget om. Nogle har plæderet for, at man ikke bare kan sætte sig nogle høje målsætninger, hvis man ikke vil bevilge de økonomiske midler, men jeg vil sige, at det er en lidt for snæversynet betragtning, for man skal prøve at vende det om og sige: Kan de midler, vi har til rådighed, anvendes på en anden måde? Og det kan de godt, det har jeg allerede givet eksempler på.

Jeg tror, fru Kirsten Jacobsen var inde på et spørgsmål om mere fleksibilitet, og det er jo også vigtigt. Det er jo ikke sikkert, at alle beboere ønsker den samme standard.

Jeg har selv gjort opmærksom på, at når man tænker på den sammenlægning af lejligheder, der skal være nogle steder, kan man selvfølgelig lave bofællesskaber for unge, hvis man ønsker det. Det kan man da sagtens. Det betyder, at de har fælles bad og toilet og også fælles køkken, det gør omkostningerne lavere, og der bor måske flere mennesker. Vi må lære at tænke lidt anderledes end bare til, at fru Pedersen, som bor der nu, skal blive boende resten af sine dage, for vi ved jo godt, at hun ikke gør det. Vi skal også tænke på de fremtidige beboere, og derfor er det vigtigt, at vi får den diskussion med beboerne: Kan vi gøre dette område mere attraktivt for unge mennesker og for andre, der har andre synspunkter? Dermed får vi i hvert fald en tiltrængt debat om, hvad en byfornyelse bør indeholde på det boligforbedringsmæssige indsatsområde, også når det drejer sig om nye tiltag i kvarteret.

Nu er det ikke sådan, at alt dette skulle være noget sælsomt nyt i et kvarter, som ikke fungerer eller ikke findes, selv om SBS Byfornyelse klart har tilkendegivet, at de godt kender den tankegang. Vi kan bare nævne handlingsplanen for det indre Vesterbro, for det er et deleksempel på det. Vi kan nævne byforbedringsplanen for svømmehalskvarteret på Frederiksberg, vi kan tage Godthåbsgade i Odense og byfornyelsesplanen for Vestbyen i Aalborg og andre steder, hvor man er godt i gang med at bruge de tanker.

Det interessante med økonomien er jo, at når man laver en helhedsplan for tingene, diskute-